

søge at samle alt, hvad der er indenfor dansk Landbrug, i en Kamp mod Arbejdernes Organisationer. Det siger jo den Resolution, som blev vedtaget paa Landboforeningernes Møde i Aarhus, ganske tydeligt. Den siger ganske tydeligt: Vi vil derfor i Landbruget i Fremtiden som hidtil holde os fri for disse Organisationer og søge Løn- og andre Spørgsmaal ordnet os og vore Medhjælpere imellem, som det er sket hidindtil. Det er en Kamp om Organisationsretten, og hvis Arbejdsgiverne paa Landet gennem denne Kamp kan tvinge deres Arbejdere til at staa udenfor Organisationerne, ved Arbejdsgiverne, at saa er Arbejderen altid den svageste. Staar han enkeltvis i Forhandlingen, vil det altid blive Arbejdsgiveren — og da ganske særligt i nedadgaaende Tider —, der bliver den stærkeste. Derfor er det, Arbejderne holder paa Organisationen.

Derfor forstaaer man ogsaa godt ud fra et rent klasseegoistisk Synspunkt den Kamp, som det ærede Medlem har sat sig i Spidsen for. Men jeg vil minde det ærede Medlem om, at det staaer i daarlig Sammenhæng med hele Venstres Fortid. Der har været Tider, hvor netop Venstre har staaet Side om Side med Socialdemokratiet for at tilkæmpe Arbejderne deres forfatningsmæssige Ret. Jeg har i denne Tid siddet og læst en lille Smule i de gamle Rigsdagstidender fra 1885, 86 og 87, og jeg kunde næsten anbefale adskillige Venstremænd at gaa hen og gøre det samme. Det er en meget god og sund Lektüre, man faar dèr et glimrende Billede af, hvorledes Venstre stod i den Tid.

Der var i 1885 en Smede-Lockout i København. Den var fremkommet akkurat paa samme Maade som Striden i Kolindsund. Jernfabrikanterne sagde: Vi sidder her saa godt, vi har ikke noget udestaaende med vore Arbejdere, alting gaar godt, og vi vil gerne forhandle med hver enkelt, men nu kommer denne hæslige Organisation og blander sig i det, og det vil vi ikke have! Og saa smed de Arbejderne ud, akkurat ligesom det skete i Kolindsund. Hvordan stod nu Venstre i denne Kamp? Ja, det ærede Medlem, der sidder ved Siden af det ærede Medlem Hr. Pinstrup (N. Neergaard), vil sikkert minde det, fordi han som ganske ung Mand stod indenfor Venstre

den Gang her paa Rigsdagen. Arbejderne gik til Venstres Førere og sagde: Vi er kommet ud i en Strid, som vi har vanskeligt ved selv at kunne klare, vi staaer sammen med jer i den politiske Kamp, og vi mener, at I er interesserede i at hjælpe os, saaledes at Smedene ikke her bliver slaet ned. Og Venstres Ordfører sagde: Hvad staaer Kampen om? Den staaer om Foreningsretten. Ja, naar Kampen staaer herom, stiller vi os helt og fuldt paa jeres Side.

Jeg var Dreng den Gang og levede i en stærkt venstrepræget Egn, hvor Bjørnbak havde ikke ringe Indflydelse, og jeg husker, hvorledes Venstres Gaardmænd gik rundt og samlede Penge, Tøj og Fødevarer, som de sendte over til de københavnske Smedesvende. Og hvis man læser Rigsdagstidende fra den Tid, vil man finde Forsvarstaler for de københavnske Smede holdt af Venstres Rigsdagsmænd, bedre end nogen indenfor vort Parti kunde gøre det i Dag.

Se, det er to sideløbende Konflikter. Her staaer Kampen om Organisationsretten, og tidligere stod Venstre sammen med os mod Arbejdsgiverne. Venstres Ordfører, gamle Alberti, Tauber, Jens Busk m. fl., udtalte den Gang: I denne Kamp har Arbejderne absolut Retten paa deres Side, de kæmper for at faa den i Grundlovens § 87 hjemlede Ret, og som Følge deraf slutter vi op ved Siden af dem. Landarbejderforbundet staaer overfor det samme, de kæmper for Organisationsretten, de ved, at naar de staaer enkeltvis, er de svage, og derfor søger de gennem Sammenslutning at faa den Ligevægt tilvejebragt, som skal til, hvis en Forhandling paa lige Vilkaar skal finde Sted.

Det var det, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup ved sin Indgriben forhindrede. I Efteraaret 1924 var Lodsejerne ved at falde til Føje, en Forhandling var kommet i Stand mellem Parterne, og der var Udsigt til et Forlig. Men dette kunde selvfølgelig den fungerende Præsident for Landbrugsraadet ikke finde sig i; Formanden for de jyske Landboforeninger skulde ogsaa have et Ord at sige, og saa væltede han den Overenskomst, som var lige paa Trapperne, fordi det ærede Medlem skulde bruge Sagen politisk — baade her paa Rigsdagen og ved de jyske Landmænds Delegeretmøde — for paa den Maade at søge at